

ALENA
PIZÚROVÁ

Rozhovor

"My teď máme opravdu jedinečnou
možnost se zastavit a začít se dívat."

#CHARITAPREROV

#chvilkaNaKafíčko

Přinášíme Vám dlouho očekávaný rozhovor s ředitelkou Charity Přerov Mgr. Alenou Pizúrovou, ve kterém se dočtete o tom, co vše má Charita Přerov ve své kompetenci. Jaké projekty se povedlo uskutečnit v minulých letech. Nechybí ani to, jak rok 2020 hodnotí sama ředitelka.

V neposlední řadě se dozvíte, co vzkazuje všem čtenářům.

hezke čtení

1) Co pro Vás Charita Přerov jako nezisková organizace znamená?

Pro mě to znamená možnost rozvoje. Pokud srovnám Charitu Přerov například se sociálními službami, které zřizuje město, jsou sešněrováni předpisy daného města. Kdežto my, jako nezisková organizace, přesto, že děláme totožnou činnost, máme jiné možnosti jak jednotlivé služby rozvíjet. Můžeme sami za sebe stanovovat cíle dle uvážení. Můžeme služby rozšiřovat, podle toho, kde cítíme, že je potřeba, abychom poskytli potřebným adekvátní odbornou pomoc. To je pro mě význam neziskové církevní organizace. Hůře se nám na druhou stranu získávají finanční prostředky, než v případě organizací zřízených městem, krajem či státem. My, jako nezisková organizace, máme zaručenou jen část finančních prostředků a zbytek si musíme sehnat sami. To však také znamená ale určitou míru svobody. Můžeme se tak z vlastního titulu rozhodnout, že vedle registrovaných služeb, můžeme dělat také to, co vidíme, že je potřeba. To, o co lidé mají zájem a dává to k našim službám smysl.

2) Co pro Vás znamená, že se jedná o křesťanskou organizaci?

Z historického kontextu první „sociální podniky“ vznikaly pod hlavičkou církve, a to už koncem 19. století, následujíc Ježíše Krista, který říká, že se máme starat o osamocené, chudé a nemocné. Tak vznikaly a vznikají služby na pomoc nemocným, nejslabším a chudým. Pro mě je to přirozené pokračování v díle předků. V Přerově vznikla Charita Přerov v roce 1922 a v roce 1992 byla obnovena poté, co v padesátých letech 20. století byla její činnost zrušena. Příští rok tak budeme slavit dvě veliká výročí, 100 let od jejího vzniku a 30 let obnovení činnosti.

Křesťanská organizace pro mě znamená závazek, že bychom měli zaručovat určité morální hodnoty, a také kvalitu při poskytování služeb. Je to pro mě závazek organizace jako takové. Určitě to neznamená to, že by v charitě museli pracovat pouze věřící lidé.

3) Jak dlouho už jako ředitelka Charity Přerov působíte?

Zatím dva roky a 4 měsíce. Když to takto řeknu, zdá se to krátký čas, ale musím přiznat, že jsem za tu dobu s charitou, sociálními službami a především se svými „děvčaty“ a kolegy tak srostla, že už si ani neumím představit, že bych mohla dělat někde něco jiného. Tahle práce mě opravdu naplňuje a pociťuji v ní tolik radosti, až mě to samotnou překvapuje. To ovšem neznamená, že bych byla nějak lehkovážná, nebo si nepřipouštěla, že se mi taky ne vše daří tak, jak bych si představovala.

4) Povedlo se Vám v rámci svého působení něco, co považujete za své dítě?

Když jsem nastoupila v roce 2018 do funkce ředitelky, tak Charita Přerov kromě zdravotní péče poskytovala služby, které byly zaměřeny na seniory, osoby se zdravotním postižením, osoby v krizi a osoby žijící v sociálním vyloučení. Jednalo se o pečovatelskou službu a Setkávání seniorů SPOLU, Občanskou poradnu a poradnu pro dlužníky a dále služby v rámci romských komunitních center zaměřující se na rodiny s dětmi a trávení volného času dětí.

Ve stejném čase se po volbách změnilo i zastupitelstvo města Přerova. Tehdy jsme se všichni dohromady sešli a přemýšleli, co více by se dalo pro občany v nouzi na Přerovsku udělat. Ukázalo se jako potřebné, založit sociální službu, která by se starala o osoby bez přístřeší, bezdomovce. Proto jsme zřídili „nejzákladnější odrazový můstek“ pro lidi bez domova a tím je Nízkoprahové denní centrum Lorenc. S podporou města Přerova a Olomouckého kraje se to podařilo. 1. listopadu 2019 byla služba slavnostně s požehnáním pana biskupa P. Josefa Nuzíka otevřena a teď s napětím sleduji její první krůčky. Služba funguje a jsem za to ráda. Rozběhla se tak, jak jsme očekávali. Pánbůh zaplať.

5) Již jste naznačila město Přerov, jaké tedy jsou vztahy Charity Přerov a města Přerova?

V současné době jsou vztahy dobré a velmi dobře se mi s městem Přerovem spolupracuje. Plně souhlasím s tím, co řekl nedávno pan primátor Petr Měřínský v medailonku pro náš benefiční Tříkrálový koncert, že jsme partnerem města, v tom smyslu, v jakém tkví význam slova partnerství. To znamená, nikdo není někomu v područí, ale je to rovnocenný vztah jdoucí vedle sebe. A tak to cítím i já.

6) Co zásadního se v Charitě z Vašeho pohledu událo v roce 2020?

Rok 2020 dal prostor vzniknout takovému malému sociálně-ekologickému projektu. Již dlouho jsem si všímala, že z jedné strany je tu velká spousta věcí, kterých se lidé zbavují, ale které mohou ještě stále dobře sloužit a přitom stojí vedle kontejnerů k ničemu a čekají na vyvezení do sběrného dvora. Na druhou stranu zde máme rodiny a lidi, kteří žijí na hranici sociálního minima, kteří by tyto věci přivítali a používali, ale chybí tu zprostředkovatel. Chyběl spojovatel mezi těmi, kteří chtějí obnovit vybavení domácnosti s těmi, kteří nemají prostředky pro pořízení vlastního vybavení. Na základě těchto postřehů se zrodila myšlenka charitního bazaru s příhodným názvem Daruj – Ber. Ten je založen přesně na tomto principu. Já to nepotřebuji, daruju to tomu, kdo to potřebuje a kdo to ocení.

7) Co vše je v rámci bazaru k dispozici?

V rámci bazaru je k dispozici nábytek, vybavení domácnosti (hrnce, talíře, hrníčky, příbory), oblečení pro dospělé i pro děti, autosedačky, kočárky, hračky, brusle a tak dále. Těm, kteří se ocitli v tíživé životní situaci, jsou základní věci věnovány bez úplaty. Do bazaru může však zavítat kdokoli a za drobnou částku zakoupit cokoli, co sem mu líbí. Více informací o bazaru všichni naleznou na www.prerov.charita.cz

8) Jakým způsobem zjistíte, že je člověk v tíživé životní situaci?

Většinou se jedná o uživatele našich sociálních služeb, kdy v rámci řešení jejich aktuálního problému zjistíme, že jim můžeme pomoci i tímto způsobem. Jedná se tedy o sociální šetření.

9) Od kdy je bazar spuštěný?

Bazar byl otevřený od června 2020, kdy se rozvolnila epidemiologická situace, a bylo vidět, že se to pěkně rozběhlo. Měli jsme dostatek všeho, co jsme chtěli nabídnout. Jelikož jsou nyní obchody zavřené tak i my čekáme na to, až se obnoví „život“. Samozřejmě těm sociálně potřebným poskytujeme pomoc i nadále, ale není možné, aby přicházela veřejnost. Škoda je, že když se bazar začal krásně rozvíjet, zastavilo se to, ale nic nenaděláme a těšíme se, až opět přivítáme veřejnost.

10) V čem rok 2020 hodnotíte pozitivně?

Zdá se mi, že Coronavirus nás vrací zpátky do normálních lidských a sociálních vztahů, že nás doslova nutí navzájem se zase vnímat. Ten spěch moderní a technicky vyspělé doby, která generace odcizovala, jakoby se najednou zastavil a ukázaly se jiné, trvalejší hodnoty, jako jsou mezilidské a mezigenerační vztahy v rodině, v práci, ve škole. Mladým se stýská po kamarádech, aby se mohli setkat tváří v tvář, nestačí jim jen kontakt v rámci sociálních sítí, dospělí, kteří mají ještě své rodiče zavnímali, že je jim potřeba pomoci a ochránit je před možným nebezpečím nákazy. To hodnotím pozitivně.

A právě v této souvislosti jsme nad rámec našich služeb zavedli nákupy ke dveřím. Jednalo se o jednu z prvních aktivit v jarní vlně Covidu.

"Nechci říkat, že nákaza s sebou přinesla něco dobrého, ale myslím si, že ve spoustě ohledů nás vrací nohama zpět na zem do „obyčejné reality“.

11) Mohla byste to blíže specifikovat?

Na Charitě Přerov jsme začali provádět nákupy pro seniory a osoby se zdravotním postižením, kdy rodinní příslušníci mohli nahlásit svého seniora či senioři sami si mohli objednat službu dovezení potravin, drogerie a léků až k domu. Takto jsme na jaře posloužili 27 rodinám (39 seniorům a jednomu zdravotně hendikepovanému občanu na Přerovsku.) Na podzim ve 2. vlně jsme pak pokračovali.

12) Jak tu epidemiologickou situaci vidíte z Vašeho pohledu?

Nechci říkat, že nákaza s sebou přinesla něco dobrého, ale myslím si, že ve spoustě ohledů nás vrací nohama zpět na zem do „obyčejné reality“. V únoru roku 2020 se představitelé našeho státu měli zaobírat otázkou eutanazie, což je ve své podstatě jen jiné označení asistované sebevraždy a najednou přišel Covid a řeší se zcela něco jiného. Začali jsme najednou tvrdit, že si vážíme seniorů, a že senioři jsou ohrožená skupina, která se má chránit. Že je špatné, že jsou sami a že trpí sociálním vyloučením, jelikož se normální kontakty přerušily zákazem návštěv. Jsem nadšená ze změny uvažování, ale mrzí mě, že muselo přijít něco, co zastaví tu zvrhlost myšlení, aby se přestaly popírat základy života a základy lidství.

13) Je něco, co byste v rámci Charity Přerov chtěla uskutečnit v roce 2021?

Nevím, co tento rok přinese, ráda bych udržela alespoň současný stav, abychom mohli služby poskytovat co nejlépe, a těším se na to, že to, co jsme rozjeli v roce 2020, se do konce roku 2021 opět dostane k životu, tak jak jsme si naplánovali. Těším se tedy, že dokončíme to, co mělo již dopadnout.

14) Vlastně neustále se setkáváte s neobyčejnými příběhy lidí v nouzi. Je nějaký, který Vás opravdu vzal za srdce?

Mně dojala příhoda z loňského roku, kdy vláda v rámci nějakého programu dala podnikatelům peníze jako pomoc s následky ztrát způsobených Covidem. V tom kontextu za námi na Charitu Přerov přišel jeden pán, že ty peníze, které dostal, chce věnovat těm, kteří je potřebují více, protože jeho podnikání nebylo nijak omezeno. Cítil, že mu ty peníze od státu nenáleží a rozhodl se je dát nám, aby se za ně koupilo jídlo pro potřebné, aby se tak finanční částka dostala zpět do společnosti. Pán dokonce sám jel nakoupit a přivezl trvanlivé potraviny v hodnotě 5000 Kč pro ty, kteří se následkem nákazy ocitnou v nouzi. A je to opět to, o čem jsem hovořila v úvodu, že dochází k přehodnocování hodnot.

15) Je něco, co byste chtěla vzkázat zaměstnancům?

Já si myslím to, co dnes říkají i psychologové, že člověk se má vrátit zpátky k tomu, co opravdu potřebuje - aby měl kolem sebe ty, které miluje, aby měl u sebe děti, rodinu, přátele. Tak nachází v životě uspokojení a smysl. A tato doba k tomu plně vybízí. My teď máme opravdu jedinečnou možnost se zastavit a začít se dívat. A zjistíme, kolik toho kolem sebe opravdu máme. V tom jsme všichni bohatí, jen to mnohdy nevidíme. Máme čas, který můžeme věnovat rodině, společným vycházkám, sami sobě. A nemyslím teď jen jít vedle sebe, ale opravdu ty okamžiky prožít a zapamatovat, schovat si je. Myslím, že když člověk něco dělá, tak by to měl dělat, protože to dělat chce. Jestliže, je to to, co člověka naplňuje, pak je ochotný tomu dát víc. Jednodušeji se mu vstává do práce, přidá ke své práci nějakou drobnost, jako třeba úsměv. Teď, když nás nic nerozptyluje, tak na to máme prostor. Prostor pro uvědomění si mnohého. Přála bych tak všem spolupracovníkům, aby právě tohle všechno objevili, aby neměli jen otevřené oči, ale uměli se dívat kolem sebe a nezapomněli opravdu žít.

Alena Pizurová